

DUCHOWA ADOPCJA DZIECKA POCZĘTEGO

1. DUCHOWA ADOPCJA – CO TO TAKIEGO?

Duchowa Adopcja jest ślubem, którego treścią jest modlitewne zobowiązanie podjęte przez konkretną osobę w intencji ocalenia zagrożonego życia dziecka w łonie matki oraz sprawiedliwego i prawego życia po urodzeniu – dziecka, którego imię jest znane jedynie Bogu. Ślub Duchowej Adopcji jest jedną z najprostszych form wypełniania Jasnogórskich Ślubów Narodu. Ślub ten stanowi też pomoc dla osób cierpiących z powodu grzechu aborcji.

Istotą Duchowej Adopcji jest codzienna modlitwa trwająca przez dziewięć miesięcy i obejmująca specjalną modlitwę w intencji dziecka i jego rodziców oraz jedną Tajemnicę Różańca, a także dobrowolnie podjęte dodatkowe praktyki religijne, takie jak: Komunia Święta, post, aktywne wspieranie dzieł charytatywnych (pomoc samotnym matkom, rodzinom wielodzietnym, osobom starszym, chorym itd.). Bardzo cennym zobowiązaniem może być także pozyskiwanie nowych zwolenników Duchowej Adopcji oraz apostołstwo w obronie życia.

Ślub Duchowej Adopcji łączy się z całkowitym zawierzeniem Bogu; jest aktem apostołskim przez żywe świadectwo wiary adoptujących.

Duchową Adopcję zapoczątkowuje uroczyste, publiczne przyrzeczenie, składane podczas liturgii, stanowiące odniesienie do Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego, których fragment dotyczy obrony zagrożonego życia dzieci poczętych. Dlatego Duchową Adopcję rozumiemy jako nieustanne i wzbogacające odnawianie Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego.

2. Z HISTORII POWSTANIA...

Idea Duchowej Adopcji zrodziła się w Anglii i we Francji wkrótce po objawieniach Matki Bożej w Fatimie, stając się odpowiedzią na wezwanie Matki Bożej do modlitwy różańcowej, pokuty i zadośćuczynienia za grzechy, które najbardziej ranią Jej Niepokalane Serce. Duchową Adopcję Dziecka Poczętego zainicjowała Błękitna Armia Matki Bożej Fatimskiej. Bliższe informacje na temat tej inicjatywy przeniknęły do Polski za pośrednictwem artykułu Pawła Milcarka, zamieszczonego w *Rycerzu Niepokalanej* ze stycznia 1987 roku.

W Polsce inicjatywa zakiełkowała w kościele OO. Paulinów w Warszawie p.w. Ducha Świętego przy ul. Długiej. Tam właśnie natrafiła na sprzyjający klimat.

Działająca przy wspomnianym kościele grupa inicjatywna ruchu, pod nazwą Straż Pokoleń, której przewodniczyli o. Sebastian Matecki, Eliza Pyrkosz i Jerzy Zieliński, z wielką energią zaczęła wcielać w życie nową ideę. Za zgodą Kurii Metropolitalnej Warszawskiej wydano folder z modlitwą i opracowano podstawowe druki. Pierwsza Duchowa Adopcja została przeprowadzona w kościele p.w. Ducha Świętego 2 lutego 1987 r.

Z kościoła Ducha Świętego idea Duchowej Adopcji zaczęła promieniować nie tylko na teren Warszawy, ale i na całą Polskę. Od 1990 roku, z inicjatywy Wiesławy Kowalskiej, Duchowa Adopcja została przeniesiona na teren diecezji sandomierskiej i radomskiej; w Kalkowie koło Starachowic powstał stały ośrodek Duchowej Adopcji pod przewodnictwem kustosa Sanktuarium Matki Bożej Bolesnej ks. Czesława Wali. Do Gdańska ideę Duchowej Adopcji przenieśli Krystyna i Zdzisław Arkuszyńscy, pielgrzymujący w intencji obrony życia dzieci poczętych do sanktuariów Matki Bożej w Polsce. Dzięki poparciu metropolity gdańskiego arcybiskupa Tadeusza Gocłowskiego, przy zaangażowaniu gdańskich obrońców życia, inicjatywa Duchowej Adopcji została podjęta w kilku ośrodkach parafialnych na terenie Trójmiasta. Centralnym ośrodkiem Duchowej Adopcji na Wybrzeżu Gdańskim stało się

Sanktuarium Matki Bożej Brzemiennej w Gdańsku-Matemblewie, pod przewodnictwem kustosza ks. prałata Kazimierza Krucza.

25 marca 1992 roku, w piątą rocznicę pierwszej Duchowej Adopcji uroczystą Mszę świętą odprawił biskup Zbigniew Kraszewski. W dniach 12-13 listopada 1993 roku, z inspiracji Krajowego Duszpasterza Rodzin ks. dra Kazimierza Kurka zorganizowano w Gdyni ogólnopolską sesję konsultacyjną dla diecezjalnych duszpasterstw rodzin z terenu Kraju na temat upowszechnienia idei Duchowej Adopcji. Owocem tego spotkania było przeszczepienie Duchowej Adopcji przez Teresę Wiszową na teren diecezji białostockiej, pobranie instrukcji i materiałów pomocniczych przez diecezjalne instruktorki poradnictwa rodzinnego z licznych diecezji oraz ożywiona korespondencja na temat upowszechniania Duchowej Adopcji, napływająca z terenu całego kraju.

Na początku 1994 roku powołano do życia ogólnopolski Ruch Krzewienia Duchowej Adopcji, pod patronatem Przeora Jasnej Góry. Ruch ten zyskuje licznych liderów terenowych – krzewicieli tej idei. W jego ramach wysyła się materiały szkoleniowe oraz prowadzi się prelekcje dla nowo powstających ośrodków.

W dniach 25 i 26 marca 1994 roku na Jasnej Górze w Częstochowie odbyła się promocja Duchowej Adopcji i pierwsze przyrzeczenia przed Cudownym Obrazem Matki Bożej Królowej Polski. Na Jasnej Górze powołano Centralny Ośrodek Duchowej Adopcji, w którym przeprowadzane będą przyrzeczenia pątników, przybywających tam w licznych pielgrzymkach z terenu całej Polski i ze świata.

Zaczątkiem realizacji tego programu było złożenie w dniu 15 sierpnia 1994 roku, w Uroczystość Wniebowzięcia Matki Bożej, przyrzeczeń Duchowej Adopcji przez 3500 pątników z 283 Pieszej Pielgrzymki Warszawskiej, pod przewodnictwem Przeora Jasnej Góry o. Szczepana Kośnika, podczas Mszy świętej sprawowanej przez Prymasa Polski kard. Józefa Glempa. W tym samym czasie przyrzeczenia Duchowej Adopcji złożyli liczni pątnicy Bożej Pielgrzymki Krakowskiej. W Wilnie natomiast, przed Obrazem Matki Bożej Ostrobramskiej, ślubowało 900 osób z Pieszej Pielgrzymki Suwałki – Wilno.

Ruch Krzewienia Duchowej Adopcji przygotowuje również ślubowania Duchowej Adopcji dla ludzi cierpiących – chorych, samotnych, niepełnosprawnych, starszych – na antenie Radia Maryja.

3. CELE DUCHOWEJ ADOPCJI

Duchowa Adopcja jest doniosłym dziełem w obronie życia i przez swe wielorakie oddziaływanie przyczynia się do odbudowania zakłóconego ładu moralnego wśród ludzi.

Duchowa Adopcja:

- **jest ofiarą modlitewną, której celem pierwszoplanowym jest ratowanie życia dziecka zagrożonego zabiciem;**
- **przypomina ludziom o odpowiedzialności – za dar płodności, za poczęcie nowego człowieka;**
- jest przejawem pobożności Polaków, którzy tą drogą wypełniają Jasnogórskie Śluby Narodu Polskiego;
- uwrażliwia społeczeństwo na wartość życia ludzkiego i prowadzi do społecznej akceptacji świętości życia;
- jest szansą zadośćuczynienia dla osób cierpiących z powodu dokonania aborcji;
- poszerza krąg zaangażowanych obrońców życia;
- jest wsparciem dla prawnej adopcji dziecka po urodzeniu.

4. ISTOTA PRYZRZECEŃ

W znaczeniu religijnym i teologicznym ślub jest uczynioną Bogu obietnicą dokonania lub zaniechania czegoś, zaś przedmiotem tej obietnicy jest dobro wyższe, przekraczające to, do czego jesteście zobowiązani z samego prawa, naturalnego czy pozytywnego.

W wypadku Duchowej Adopcji podstawowym przedmiotem ślubowania jest modlitwa w intencji poczętego dziecka i jego rodziców (jedna Tajemnica Różańca codziennie przez 9 miesięcy) i podjęcie ofiary (w dowolnej formie) wynagrodzenia Bogu za grzechy dzieciobójstwa.

Przykłady ofiar:

- intensywniejsze życie modlitewne (częstsze uczestnictwo we Mszy Świętej, spowiedź i Komunia święta w intencji dziecka i jego rodziców, udział w nabożeństwach: majowych i czerwcowych, koronki do Miłosierdzia Bożego, adoracji Najświętszego Sakramentu);
- dodatkowa wstrzeźliwość od pokarmów mięsnych w dni nie objęte postem;
- ofiarowanie części wolnego czasu na pomoc samotnym matkom lub rodzinom wielodzietnym;
- pomoc materialna potrzebującym;
- ograniczenie w spożywaniu alkoholu, używek;
- działalność apostołska na rzecz obrony poczętych dzieci, itp.

Ślubowanie jest ważne, gdy następuje z wolnego i świadomego wyboru ślubującego. Każdy zobowiązany jest do przemyślenia decyzji, którą ma podjąć. Należy podkreślić, że niedotrzymanie złożonej obietnicy, lekceważenie i zaniebdywanie zobowiązań wynikających ze ślubowania jest nieuporządkowaniem moralnym, a więc grzechem.

Ślub Duchowej Adopcji jest ślubem czasowym, trwającym dziewięć miesięcy, a więc przeciętny okres przebywania dziecka w łonie matki od chwili poczęcia do urodzenia.

Ślubowanie Bogu ma również wielką wartość religijną dla samego ślubującego – umacnia bowiem jego postawę wewnętrzną, bardziej mobilizuje do gorliwego życia chrześcijańskiego, pogłębia więź człowieka z Panem Bogiem.

5. KTO I ILE RAZY MOŻE PODEJMOWAĆ DUCHOWĄ ADOPCJĘ?

Każdy: osoby świeckie, konsekrowane, mężczyźni, kobiety, ludzie w każdym wieku. Dzieci podejmują ją pod opieką rodziców. Duchową adopcję mogą podejmować także osoby żyjące w związkach nie sakramentalnych, osoby rozwiedzione. Można decydować się na nią wiele razy – ale za każdym razem adopcja dotyczy tylko jednego dziecka – pod warunkiem wypełnienia poprzednich zobowiązań. Za każdym razem trzeba jednak złożyć przyrzeczenie. Jeśli w jakimś dniu zapomni się odmówić modlitwę nie jest to grzechem. Grzechem bowiem jest świadome i dobrowolne zlekceważenie składanego Bogu przyrzeczenia. Przerwa, która trwa dłuższy czas (miesiąc lub dwa), przerywa duchową adopcję. Należy wtedy ponowić przyrzeczenie i starać się je dotrzymać. W wypadku krótkiej przerwy należy duchową adopcję kontynuować, przedłużając modlitwę o opuszczone dni.

6. OWOCE DUCHOWEJ ADOPCJI

Duchowa adopcja skutecznie leczy głębokie zranienia wewnętrzne spowodowane grzechem aborcji. Pozwala matkom odzyskać wiarę w Boga Miłosierdzie, przynosząc pokój ich sercom. Jako bardzo konkretny, bezinteresowny i osobisty dar (modlitwy, ofiary i post), pomaga w szczególności ludziom młodym kształtować charakter, walczy z egoizmem, odkrywać radość odpowiedzialnego rodzicielstwa, uzdalniając do postrzegania miłości i seksu oczyma Boga. Ucząc systematycznej modlitwy i pozytywnego działania pogłębia kontakt z Bogiem. Pomaga odkrywać głęboki sens zaniedbanych praktyk ascetycznych. Może się stać czynnikiem odrodzenia wspólnej modlitwy i miłości w rodzinie.

6. ADOPCJA PRAWNA A DUCHOWA ADOPCJA DZIECKA POCZĘTEGO

Pojęcie Duchowej Adopcji nasuwa skojarzenie z adopcją prawną dziecka po urodzeniu. Czym zatem jest Duchowa Adopcja w porównaniu z adopcją prawną? Jakie są podobieństwa, a jakie różnice?

Adopcją prawną nazywamy uznanie cudzego dziecka za swoje. Jest to akt usynowienia, który daje dziecku prawo do nazwiska, ale i do wszystkich innych praw rodzinnych. Mamy tu do czynienia ze sposobem rozwiązywania szczególnej sytuacji dziecka pozbawionego rodzicielskiej opieki i miłości, sytuacji istniejącej często już od chwili jego poczęcia. Matka, zagubiona i przestraszona faktem nieoczekiwanej, „niechcianej” ciąży, przeżywa rozterkę – przyjąć dziecko czy odrzucić, poddając się tak zwanemu „przerwaniu ciąży”? Tak właśnie – „przerwaniu ciąży”, bo tego określenia nie kojarzy z zabójstwem dziecka przed jego urodzeniem. Powiedzmy więc, że adopcja prawna stwarza słuszną alternatywę, dając możliwość ocalenia życia poczętego dziecka; dziecka, które choć niewinne, oczekuje w łonie matki na wyrok śmierci lub darowanie życia. Adopcja prawna w takiej sytuacji jest niewątpliwie lepszym rozwiązaniem. Ale czy najlepszym?

Dla chwiejnej psychiki matki, tak charakterystycznej dla pierwszego okresu ciąży, na pewno nie. Początkowo ulega ona pokusie zlikwidowania „problemu” przez unicestwienie dziecka. Gdy jednak, zachęcona nadzieją prawnej adopcji, urodzi – konieczność oddania dziecka innej rodzinie często budzi w niej bunt.

Dziecko ma prawo być wychowane w naturalnej rodzinie, otoczone rodzicielską miłością i troską. Dziecko po prostu ma prawo do miłości – prawo do tego, aby usłyszało, dostrzegło, odczuło, że jest dla kogoś najważniejsze na świecie.

Właśnie Duchowa Adopcja, w przeciwieństwie do adopcji prawnej nie będąc aktem usynowienia, nie oznacza też odejścia dziecka od jego naturalnej rodziny. Poprzez całkowite zawierzenie Bogu nie znanego nam dziecka, którego życie zagrożone jest zagładą – modlitwą trwającą przez 9 miesięcy wypraszamy łaskę ocalenia od śmierci oraz łaskę sprawiedliwego i prawnego życia po urodzeniu.

Tak więc Duchowa Adopcja, wypływająca z idei miłosiernej miłości dla istoty najmniejszej i całkowicie bezbronnej, jest bezpośrednim powierzeniem Panu Bogu tego adoptowanego duchowo dziecka w modlitwie, w błaganiu o zmianę myślenia jego rodziców, w prośbach, aby wypełnieni miłością, nie zamykali się na nowe życie, nie bali się zubożenia tym życiem. Bo miłość, *gdy się nią dzielisz, gdy nią obdarzasz, jest jak chleb – takiej miłości i takiego chleba przybywa* (bł. Matka Teresa).

Taka miłość, miłość dobrej woli, która jest wolna od euforii, a kieruje się obowiązkiem, rozumem i moralnym prawem, jest „tym zdrowym ziarnem, które pada na glebę” tworzącej się i kształtującej wspólnoty rodzinnej. Miłość dobrej woli i odwaga rodziców nie tylko odsuwa niebezpieczeństwo zagłady dziecka, ale cały trud jego wychowania rodzice podejmują chętnie, a rozsądne i konsekwentne metody wychowawcze przynoszą pozytywne rezultaty. Wypada więc

zauważyć, że działanie w obronie dziecka i rodziny poprzez ofiarę Duchowej Adopcji jest postępowaniem bezkonfliktowym, zgodnym z naturalnymi prawami rozwoju rodziny. Na koniec kilka uwag o roli, jaką spełnia osoba podejmująca adopcję.

W prawnej adopcji dziecka po urodzeniu przybrana matka, najczęściej bezdzietna, przysposabiając cudze dziecko jako swoje własne, daje mu, jak powiedziano na wstępie, swoje nazwisko i wszystkie inne prawa przysługujące członkowi rodziny. Zaspokaja też w ten sposób swój instynkt opiekuńczy, ten tak ważny czynnik kobiecej psychiki. W odpowiednich warunkach, a więc w małżeństwie, kobieta pragnie mieć dziecko. A gdy z różnych powodów nie może go urodzić, potrzeba ta nie znika, ale jeszcze bardziej się pogłębia. Gdy je wreszcie zdobędzie – choćby nawet było cudze – pokocha je miłością skłoną do poświęceń. Będzie to miłość-potrzeba, uczuciowa miłość pożądania i upodobania. Adoptowane dziecko może dawać swej przybranej matce i ojcu wiele satysfakcji. Matka może też obdarzyć swe dziecko pełną miłością.

W wypadku Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego osoba, która ją podejmuje, spełnia zaszczytny akt ofiary. Chociaż nie widzi tego dziecka, nie przytuli, nie przygarnie do serca – broni jego życia. Staje się przez modlitwę zaangażowanym jego obrońcą i opiekunem. *Panie Jezu (...) daj rodzicom miłość i odwagę, aby swoje dziecko pozostawili przy życiu, które Ty sam mu przeznaczyłeś* – prosimy w modlitwie codziennej. *Daj rodzicom tego dziecka miłość i odwagę...* Wypowiadając te słowa, osoba podejmująca Duchową Adopcję prosi Pana Jezusa również o zmianę nastawienia rodziców do zagrożonego dziecka, o nowe, poprawne ukształtowanie ich psychiki, by zrozumieli, że rodzina jest niezastąpioną wspólnotą, która jednak spełnia swą rolę wtedy, gdy zbudowana jest na fundamencie ofiarnej miłości, miłości dobrej woli. I to jest właśnie klimat i miejsce dla kształtowania psychiki dziecka – nowego członka rodziny.

Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego, domagająca się szczególnej ofiary, nasuwa podobieństwo do roli, jaką pełnią rodzice chrzestni, wprowadzający katechumena we wspólnotę Kościoła i służący mu pomocą w życiu codziennym – albowiem do niej można odnieść słowa Chrystusa: *Kto pełni wolę Bożą, ten Mi jest bratem, siostrą i matką* (Mk 3,35).

7. ZASADY KRZEWIENIA DUCHOWEJ ADOPCJI

Inicjatywa Duchowej Adopcji powinna być szeroko rozpowszechniana, bo dopiero wtedy, gdy idea ta rozkrzewi się, osiągnie się zamierzone cele – uczyni się ją bardziej znaną i dostępną oraz poszerzy się zasięg funkcjonowania Duchowej Adopcji – terytorialny oraz w strukturach wspólnotowych i społecznych

Istnieją dwa główne kierunki krzewienia Duchowej Adopcji:

- poprzez tworzenie ośrodków Duchowej Adopcji – parafialnych i przy sanktuariach,
- poprzez pozyskiwanie obrońców życia, chętnych do podejmowania przyrzeczeń.

Na szczególną uwagę zasługuje potrzeba dotarcia z Duchową Adopcją do **ludzi młodych** – uczniów, studentów, młodych małżeństw. **Jeśli podejmą oni ofiarę modlitwy o ocalenie od zagłady jednego nie znanego im dziecka, to nie dopuszczą nigdy do śmierci własnego poczętego dziecka.**

Opracowano na podstawie: *Duchowa adopcja Dziecka Poczętego. Instrukcja przeprowadzania*, Gdańsk 1994.